

[Boligministeren.]
 nition i cirkulæret, vil vi naturligvis bestræbe os derpå.

Hr. Kaj Andresen henviste endelig til den henvendelse, der var kommet fra Københavns kommune, og det gjorde også andre ordførere. Henvendelsen fremkom jo på et meget sent tidspunkt, men jeg vil dog sige, at en række af de spørgsmål, der blev rejst af Københavns kommune, for så vidt allerede var rejst af udvalget i forvejen og drøftet i udvalget, og et af spørgsmålene, nemlig spørgsmålet om maksimumsbeløbet på de 8.100 kr., blev jo løst igennem de forhandlinger, der fandt sted i udvalget. Men jeg er da helt parat til, at boligministeriet bistår med hensyn til en yderligere overvejelse af Københavns kommunes henvendelse.

Hr. Knud Østergaard nævnte, at kommunerne med denne lov får større indflydelse på lovens administration, og det er rigtigt. Der pålægges herved kommunerne et øget ansvar. Det er jo et spørgsmål, som hyppigt er blevet drøftet, hvorvidt lovgivningsmagten skal fastlægge reglerne så stift og så konkret, at kommunerne lige præcis ved, hvad de har at rette sig efter i det enkelte tilfælde, eller der skal være mulighed for kommunerne for at øve et vist skøn. Jeg mener ikke, man helt præcis kan sige, hvad der i alle tilfælde er det rigtige eller det forkerte. Men jeg mener, at i dette tilfælde er det rigtigt, at kommunerne får mulighed for at udøve et skøn, simpelt hen fordi boligmassen er noget overordentlig sammensat og uensartet, og det er overordentlig vanskeligt at lave lovregler, som stiller en skabelon op, der kan passe til alle de mangeartede forskellige boligforhold, som vi møder rundt om i landet. Det er muligt, at nogle kommuner vil ømme sig over, at de altså her får noget mere at bestille. Jeg hører ikke til dem, der vil beklage dette, fordi jeg er tilhænger af det kommunale selvstyre, og jeg synes, at kommunerne kun kan have en interesse i — og de har i hvert fald forudsætningerne derfor — at blive inddraget i større grad i løsningen af denne opgave.

Hr. Ib Thyregod var inde på spørgsmålet om refusionsreglerne, og det gjaldt også hr. Arne Larsen. Må jeg sige om den sag, at boligministeriet er naturligvis indstillet på at gøre noget ud af den, og vi har også rettet

henvendelse til finansministeriet, vi har så sent som i dag rettet en fornyet henvendelse til finansministeriet. Men det er helt klart, at her må der anlægges et princip fra boligministeriets side, for hvis vi skal hjælpe i de enkelte tilfælde, altså dér, hvor en kommune henvender sig, fordi den er kommet i likviditetsvanskeligheder, så skal vi i boligministeriet til at udøve et skøn, som ligger uden for boligministeriets egentlige opgave, nemlig et skøn over, hvordan kommunens almindelige økonomier, og det mener vi ikke er en opgave for os, så hvis der skal laves en bedre ordning, for så vidt angår refusionerne, må det være på den måde, at der bliver tale om generelle retningslinjer fra boligministeriets side.

Fru Else-Merete Ross var inde på spørgsmålet om de pensionister, der ikke er fyldt 67 år, og spurgte, om der kunne gives gunstigere regler, jeg forstod for aldersgruppen imellem 60 og 67 år. Dertil vil jeg gerne sige, at hvis de pågældende er folke- eller invalidepensionister, så kan reglerne umiddelbart anvendes, men det gælder ikke i det tilfælde, hvor der er tale om selvpensionister. Men dér kommer man jo altså i vanskeligheder, for hvis man giver særlige regler for folk, fordi de har deres indkomst som følge af en selvpension, men i øvrigt en indkomst, som ikke er større end den indkomst, andre mennesker har i kraft af andre forhold, f. eks. arbejdsindtægt, så bliver systemet slået i stykker, og derfor tror jeg altså, det vil være vanskeligt. Men det er naturligvis en af de ting, som også kan overvejes i forbindelse med en senere revision af boligsikringsordningen.

Jeg vil gerne sige til hr. Arne Larsen, som også var inde på dette, at der havde været ret begrænset tid til behandlingen af lovforslaget, at jeg deler den opfattelse, at dette er en lov, som bør holdes under bestandig observation både fra boligministeriets side og fra boligudvalgets side. Det er en ny lov, og den var for så vidt et overordentlig dristigt eksperiment. Jeg synes, det er et eksperiment, som er lykkedes. Der har været meget på svagheder, misbrug, ved selve ordningen, og dem er vi helt indstillet på at vi så vidt muligt vil prøve på at fjerne; men det er helt klart, at der må indhøstes erfaringer, og efterhånden som vi indhøster disse erfaringer, må vi også drage